

Élet-fonal

Gyülekezeti újság – 2009. december

1. évfolyam, 4. szám

Kedves Olvasóink!

December és január ünnepekkel telített időszak egyházunkban. Már jó előre készülünk rájuk, koszorút kötünk, süteményt sütünk, díszítjük a lakást, meglepetéseket készítünk. De az évek alatt kialakult szokásainkon túl ismerjük-e az ünnepek eredetét, kialakulását, a hozzá kapcsolódó szokásokat? Ennek megismeréséhez szeretnénk adni egy kis adalékot újságunkban – s hozzá verseket, történeteket, imákat otthoni elcsendesedésekhez, családi vagy magányos ünnepléshez.

Mindenkinek áldott ünnepeket kívánunk!

Advent

Az esztendő egyik legszebb, legmeghittebb időszaka advent. Az advent szó az „adventus Domini” latin kifejezésből alakult ki, melynek jelentése: az Úr eljövele. Kettős tartalma van: advent a várakozás és a bűnbánat ideje. A várakozásban már benne van valami a karácsonyi örömből. Az öröm forrása, hogy Jézus eljövele, születése már egészen közel van hozzánk. Ez az időszak ugyanakkor a bűnbánatot és a komolyságot is magába foglalja. Jézus eljövételére, a vele való találkozásra a bűnbánat készít fel. Szimbólumai között szerepel a lila szín, ami a bűnbánat színe. Advent jelképei: a fény, a koszorú és az adventi házikó.

Az adventi idő a felkelő napra, a Világ Világosságára mutat, ezért az advent legfontosabb jelképe a fény. Jézus érkezése a fény érkezése. Advent minden vasárnapján eggyel több gyertyát gyújtunk, végül a karácsonyfa gyertyái mindent betöltenek fényvel és megvilágítják a fa alatt jászolban fekvő „Gyermeket”.

Jochann Heinrich Wichern, az evangélikus szeretetszolgálat megindítója készítette 1839-ben Hamburgban az első adventi koszorút. Az általa alapított otthonban, ahol veszélyeztetett fiatalokat gondozott, az imateremben egy kocsikerék nagyságú, fából készült koszorút akasztott fel, amelyen 23 gyertyát helyezett el: 4 fehérret a vasárnapoknak, s köztük 19 kicsi piros gyertyát a hétköznapoknak. A következő évben ugyanezt a koszorút fenyőágakkal díszítették. Azóta sok helyen, így hazánkban is elterjedt az adventi koszorú készítésének szokása.

Vannak családok, ahol még él az a szokás, hogy advent első napján felállítják az 'adventi házikót'. Ez egy keménypapírból készült színes házikó, amelynek annyi az ablaka, ahány napja van adventnek. Advent első vasárnapján kinyitják az első ablakot. Az ablakokban színes, átlátszó papíron bibliai mondás olvasható, mely az aznapra szóló üzenet, és amit meg is tanulnak a gyerekek. Másnap a következő ablakot is kinyitják, s így tovább sorban, míg el nem érkezik karácsony este, mikor a kapu is kinyílik s megjelenik a jászolban a Gyermekek.

Újra

*Újra
nem sajnálsz utat, időt, erőt,
eljössz,
ugyanúgy, mint rég
mert sajnálsz a makacs és kishitű embert,
aki még mára sem tanul meg semmit,
eljössz*

*csendes léptekkel hozod
szeretetet-csomagodat
örömajándékok
széttárt karod együtt érző ölelését
földre jössz,
újra
ugye, kopogtatsz nálam is?*

Túrmezei Erzsébet: Adventi emlék

Ha már lehullt a hó,
s fekete földünket befödte,
hogy szállott gyermekálmok röpte
a fényes ég felé,
az égi trón elé...
De Téged nem talált meg.

Az égi Gyermeket kereste,
akiról, ha leszáll az este,
csodálatos mesék borulnak
vágtyól égő gyermekszívekre.
Az égi Gyermeket kereste
és nem talált rád,
nem ismert meg...
Hiszen Te nem vagy többé gyermek.

Szétfoszlottak a régi álmok,
meghaltak a mesék.
A karácsonyfa lángjait
oltogatták hideg szelek...
Még mindig nem ismertelek.
Sok évbe telt, s ha Te nem jössz elém,
Megváltóm, uram, Messiásom,
ma sem ismerlek én.

Hála neked, hogy megkerestél.
Ó, most már van karácsonyom,
s adventi, nagy csodavárásom.
Megcsaltak mind a régi álmok,
de benned nincs csalatkozásom,
Benned mindenem megtalálom.
A valóság szebb, mint az álom.

Dora Weimer: Fény sötét éjszakában (részlet)

Újra ott függ az utcára néző, nagy ablakunkban az adventi csillagunk. Egy izzólámpa kölcsönöz neki meleg fényt. Reggelente ezt gyújtjuk meg legelőször – mielőtt még megkezdéné szolgálatát az összes többi fényforrás. Hadd vigyenek magukkal az emberek, akiknek korán reggel kell munkába iparkodniuk, e csillag ragyogása által meleget, ígéretet és reménységet.

A téli hónapokban a hideg, sokszor jeges éj gyakran még reggel sem akar tűnni az utcákról. Annál inkább fogékony és érzékeny az ember a világosságra és a melegre. Mindig megragad és elbűvöl, amikor egy hosszú téli éjszaka után derengeni kezd a hajnal, a reggel. A fénylő csillagok egyre inkább elhalványulnak, még a világosodó láthatár előtt már csak a fényes, és magányos hajnalcillag jelzi ragyogásával az éjszaka elmúlását. Hát nem a mi Urunk, Jézus Krisztus ez a ragyogó, fénylő hajnalcillag, amely jelzi, hogy virrad már az új nap, amelyben nincs többé éjszaka. Később a nap folyamán észreveszem, hogy ragyogó napsugár süt be az ablaküvegen át. Hirtelen feltűnik nekem az adventi csillagunk. Hiszen még ki sem kapcsoltam! A nap fényessége elhomályosítja a csillag meleg kisugárzását. Belém hasít a felismerés: Jézus világossága és kisugárzása a sötétségben mutatja meg igazán valódi hatását, különben észre sem lehetne venni. Miután világunkban egészen egyszerűen sötét van, Jézus világosságának szükségessége vitathatatlan. Minél mélyebb a sötétség, annál fényesebben ragyog az ő világossága. Sokan tettek már bizonyosságot arról, hogy főként életük sötét és nehéz szakaszaiban tapasztalták meg különösképpen Jézus közelségét. Ezt mi is személyesen vallhatjuk: „A világosság a sötétségben fénylik.”

Karácsony

Karácsony Jézus születésének az ünnepe. Karácsonykor válik valóra az adventi ígélet: Isten Jézus Krisztusban emberré lesz, testet ölt, megjelenik a Világosság, aki eloszlatja a bűn, halál, kárhozat sötétségét. Isten emberi formában jön el a földre, gyermekként születik meg, hogy szeretete véghezvigye a csodát, a nagy fordulatot, az emberiség megmentését.

Karácsony az öröm, a békesség, a család, az otthon ünnepe, melyet minden nép a maga módján, történelmi és népi hagyományokkal ünnepel.

Legősibb jelképe a jászol, mely hazánkban fából készült és először templomokban találkozunk vele. Krisztus születésének történetét jelenítették meg a szálláskereséstől kezdve a pásztorok és napkeleti bölcsek látogatásáig. Assisi Szent Ferenc volt az első itáliai vallásreformátor, aki a betlehemi jelenetet kihozta a templomból 1223. karácsonyán egy erdő barlangjában felállítva a jászlat. Ezután terjedt el a „betlehem” felállításának szokása először Itáliában, Németországban, majd Magyarországon.

A XVII. század közepétől Németországban kezd elterjedni annak a szokása, hogy az otthonokat karácsonykor a télen is zöldellő fenyőágakkal díszítették. A hagyomány szerint Luther Márton állított először karácsonyfát gyermekeinek az 1500-as években, hazánkban pedig a Podmaniczky család 1826 táján. A fenyőfa ezután, a XIX. századtól indult el világhódító útjára. Túlevelei, melyek nemcsak nyáron zöldellnek, hanem télen is, az élet reménységét jelképezik. De erről beszél a fenyőfa formája is. Ezért volt a régiek számára az örökzöld fenyő a reménység, az örök élet reménységének a szimbóluma. Minden egyes ágacskája ugyanakkor a keresztet jelképezi (a fenyőfa ágain az oldalhajtások képezik a keresztet), túlevelei pedig a töviskorona tüskéire emlékeztetnek. A jászol és a kereszt összetartozását hirdeti a karácsonyfa.

A karácsonyfa legszebb díszje a gyertyák fénye. Legtöbb helyen az a szokás, hogy Szentestén, amikor körülállják a karácsonyfát, minden más fényt kioltanak, és csak a karácsonyfa fényei égnek, melyek hirdetik a Világ Világosságának megérkezését.

Füller Tímea: Szenteste

Mariska néni durcásan jött-ment a lakásban, sehogy sem találta a helyét. Persze megérti ő, sok mindent megért. Hogy hosszú az út, drága a benzin, hogy két hete voltak itthon, és mindig nem jöhetnek. Hogy majd másodnapján jönnek, sőt, itt hagyják a gyerekeket két napra. Mégis... rosszul esett. A fia azt mondta a telefonba, hogy majd bepótolják az ünnepet. Hát hogy lehetne ilyet bepótolni? A karácsony az karácsony. Olyankor a legszörnyűbb egyedül. Persze, amíg szegény ura élt...

Már vagy két perce keresgélt a fiókban a gyufásdobozok között. Ez üres, ebben a gombostűk vannak, ebbe az unokája tett még valamit a nyáron, ez virágmag, ez üres, és... tessék, még a gyufája is pont most fogyott el! Egy darabig kísérletezett a gázgyújtóval, aztán lecsapta az asztalra, és úgy, gyertyástól indult el. Valamelyik szomszédban csak kap egy doboz gyufát! Csak úgy találomra indult el jobbra, megzörgette az ablakot. Kutasi néni nagyon hamar kiszaladt, és még mielőtt Mariska néni megszólalt volna, már be is terelte. A meleg szobában sütemény illata lengte körül, s mire szóhoz jutott, már az asztalnál ült, előtte egy kis tányéron diós-méztes tekercs, a kedvence.

- Milyen kedves, szomszédasszony, hogy gondolt rám és átjött egy kicsit! Olyan egyedül van az ember, így, szenteste. A gyerekek messze laknak, nem érnék rá, majd talán a két ünnep között. Jaj, és ezt a szép szál gyertyát nekem hozta? Nagyon köszönöm! Én a tavalyiakat akartam meggyújtani, de így sokkal szebb lesz az ünnep, igen, meg is gyújtjuk rögtön! Nézze csak, Mariskám, ide állítjuk, a pohár tetejére. Így szoktam, csak körülrakom fenyőágakkal. Olyan barátságos a melege, fénye. Hát jó, hogy így együtt lehetünk az ünnepen. Nem is csak ketten, hanem mindjárt hárman, mert az Úr Jézus azt ígérte, hogy ahol ketten vagy hárman az ő nevében vannak együtt, ott ő is jelen van. Igen, így sokkal szebb az ünnep. Az ő szeretetét érezzük egymáson keresztül... Ismeri maga, Mariskám, azt az éneket, hogy Mennyből az angyal?

Énekeltek, aztán az öreg, nagybetűs családi Biblia került elő, és Kutasi néni a karácsony üzenetéről beszélt. Felemlgették azokat az ajándékokat, amit Isten adott nekik: megköszönték az egészséget, hogy még el tudják látni magukat, a gyerekeiket és az unokáikat, akik azért el-eljönnek; a segítőkész szomszédokat, a szép termést, hogy el is tudták szépen tenni, és ezt a karácsony estét együtt. A szívükben hála ébredt, öröm és béke. A kis gyertya lassan pislákolni kezdett, ekkor vették csak észre, hogy elszaladt az idő. Majdnem éjjél volt, mire elbúcsúztak egymástól.

Mariska néni hónapok óta először feküdt le elégedetten.

- Szép volt ez a karácsony este – gondolta -, és milyen kevés kell hozzá! Elég volt a más gyufájára szorulnom, és mennyi minden lett világosabb.

Ezt mondja Jézus: Ahogyan én szerettelek titeket, ti is úgy szeressétek egymást! (Jn13,34.)

Gyökössy Endre: Mit kaptál?

Karácsonykor sokan kérdezik tőlünk: mit kaptál és mit adtál? És elmondjuk, hogy ezt és azt kaptuk és adtuk. - Hadd kérdezzem így: kit adtunk, vagy kit akarunk adni? - Tudom, hogy ajándékot sem könnyű adni, nehéz kiválasztani, vagy elfogy a pénzünk, - de a legnehezebb erre a kérdésre válaszolni: kit adtál?

A gyermekek legnagyobb éhsége: a szülő-éhség. Ad-e a szülő magából a gyermeke számára? - Mennyivel jobban vágyik az anyai-apai szeretetre, mint bármely csillogó játékra! Milyen nagy éhség egy feleség számára: a férj-éhség; szóljon egy jó szót hozzá, legalább karácsonykor! Egy meleg, simogató, kedves, tiszta szót, amire az asszony évek óta vár. Visszaadná vagy akárkinek odaadná a karácsonyfa alá tett legdrágább ajándékot is, ha a férj önmagát adná! És fordítva!

Tudunk-e valakit adni, magunkat adni; magunkkal együtt egy villanásnyit, egy szikrányit Jézus Krisztusból, az ő lényéből, az ő szeretetéből?

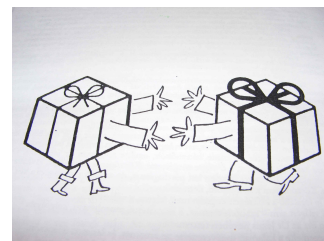
Az esztendő legbensőségesebb ünnepén, a Szeretet ünnepén – ajándékozunk hát valóban szeretetet szeretteinknek!

A szeretet nem ad egyebet, mint önmagát,

és nem vesz el semmit, csupán önmagából.

A szeretet nem birtokol és nem birtokolható.

Mert a szeretetnek elég a szeretet. (Kahlil Gibran)

Öregember baktat a vékony hó borította úton. Tanyája a falu végétől ezer lépésre van. Sokszor megjárta ezt az utat, és nem egyszer meg is számolta a lépéseket. A kébbe hajló decemberi késő délután csendes, csak a téli madarak röppennek fel az ember közeledtére. Ilyenkor már nemigen van ember a falun kívül. Mindenki hazahúzódzott, mert ez az este a családé, különösen, ahol gyerekek is vannak. Magyar János tanyája nem hívogatja meleg, ünnepi estére lakóját. Három éve, hogy felesége meghalt, azóta a karácsonyokat fiánál szokta gépelni. Jó volt az unokák között, de most úgy határozott, hogy nem lesz terhére s fiataloknak. Mielőtt a templomba indult, megrakta a kályhát jó keményfa tuskókkal, hogy mire hazaér, meleg hajlék várja.

Hazafelé a karácsonyi ének dallamát dúdolgatja, és gyermekeire gondol. Kis, fanyar mosoly játszik ajkán, mikor eszébe jut, hogy mennyire ígérték: Édesapám, nem feledkezünk el magáról sem az ünnepen, sem munkaidőben. No, itt az ünnep, és még semmi hír felőlük. Igaz, ő maga akarta, hogy egyedül ünnepeljen. Gondolta: van mit enni-inni, a szoba is meleg, este ellátja az állatokat, aztán harap valamit csak úgy, köröm közül, végül lefekszik. Ismét ott zümmögött fülében az ének: „**A magasságban dicsőség...**” Igaza van az öreg öspörös úrnak, hogy az ünneplésünk ne eszem-iszomba fulladjon – jutott eszébe a prédikáció, aztán tovább tervezte magában az estét: elolvasom a Bibliából a karácsonyi történetet, utána legyen csend, hogy valósággá váljék az ének: „**Békesség legyen a földön embereknek...**”

A konyhaajtóig elsöpörte a havat, hogy ha akárki érkezik azt érezze, szeretettel várják itt, különösen ma, amikor olyan nagyon kell az otthon melege. A kályha előtt karosszékbe ült, és nézte a hunyorgó parazsat. Gondolatai visszavitték a régi karácsonyokhoz, amikor csak kettesben ünnepeltek, és bizakodó reménnyel néztek a jövő felé. Aztán jöttek a kemény idők, amikor csak az a hit erősítette őket, hogy velük az Isten, és megáldja bizakodásukat. Könny szökött a szemébe és suttogta:

– Mi is lett volna velem nélküled, anyjuk: mindig te voltál az erősebb a nehéz időkben, bármilyen csapás ért bennünket; akár jég vagy szárazság nehezítette az életünket, vagy amikor a Pirok tehén pusztult el borjastul. Na, de az volt igazán szép, amikor mi, a zsellérivadékok itt, a juhszállón, a falun kívül összerakosgattuk a kis hajlékot, amelyik fokozatosan bővült, aztán csak kikerekedett ez a takaros porta. Itt már minden megvan, ami egy családnak szükséges. Innen indult iskolába...

és itt megakadt a gondolatsor, mert elbólintott a melegben. Ez a komótos karosszék mindig törbe csalta, akár újságot olvasott, akár gondolkodott, az lett a vége, hogy jóízűt szundított. Aztán nem tudta, álmodik-e, vagy ébren van? Mint legénykorában, ismét a falut járták karácsony estéjén. Minden házba azzal kopogtatnak be, hogy: - Meghallgatják-e Isten igéjét? - Úgy érezte, most is ott van az éneklők között, akik jó szívrrel mondják az éneket: „**Boldog örömnapp derült ránk...**” Megdörzsölte a szemét, körülnézett: de hiszen szól az ének, felnőtt is, gyerek is énekel. Kik ezek, hogy a kutya se fogja őket? Mire felelhetett volna saját kérdésére, felpattant az ajtó, és unokái, Pali meg a kis Lidi rohant hozzá.

– Öregapám, adjon Isten boldog karácsonyt! - és az ajtóban már megjelent fia és menyje, ők is köszöntötték:
– Édesapám, boldog karácsonyt adjon Isten!

Könnyeivel küzdve csak ennyit tudott mondani:

– Már meg is adta, édes gyermekeim!

Tehetetlenül toporgott örvendező gyermekei között. Azt sem tudta, melyiket ölelje, melyiket csókolja.

– Isten hozott benneteket! A nagyon jó Isten hozott benneteket!

Újév

Bízd **Ú**jra **É**letedet **K**risztusra!

Óév estéjén, ezen a nem egyházi ünnepen elcsendesedésre jövünk össze a templomokban. A vége felé járó esztendőre visszatekintve nemcsak a mulasztásainkat, hibáinkat kell látnunk, de azt a végtelen jóságú segítséget is, aki elfedezte botlásainkat, megáldotta jó döntéseinket és minden napunkon szeretetével vezetett. Ezért kell hálát adnunk ezen az estén, és ebben bízva fordulni a jövő felé.

Amíg a templomokban csendesen imádkozunk, addig a világ zajosan ünnepel. Mai petárdázó, tűzijátékos évbúcsúztatásunk népi hagyományainkban gyökerezik.

A szilveszteri szokások, hiedelmek célja az, hogy biztosítsa a következő esztendőre az emberek egészségét, szerencsését, az állatállomány szaporaságát és a termés bőségét. Különösen fontos szerepe van a zajkeltésnek. A pásztorfiúk kongatással kergették el az esztendőt. A háziaktól pénzt vagy kalácsot kaptak.

Az egyház január 1-én nemcsak újévet ünnepel. Karácsony nyolcada ez a nap. Ezen a napon

vitték Jézust a templomba, hogy felvétessék Izrael népi és vallási közösségébe, és ezen a napon kapta azt a nevet, amelyről az angyal már régen szólott: Jézus, ami annyit jelent: Szabadító.

A 2010. év igéje:

Jézus Krisztus mondja:

Ne nyugtalankodjék a ti szívetek: higgyetek Istenben és higgyetek énbennem!

Madocsai Miklós: Új kezdet

Újév reggelén kesernyős őszinteséggel sokan gondolnak arra, hogy megint egy új évet kezdünk, és megint marad mégis minden a régiben. Túl vagyunk már a gyerekes fogadkozásokon: „holnaptól másképpen rendezzük be életünket!” a tapasztalat is azt mutatja, hogy az események változatlanul mennek tovább a maguk útján.

Új az esztendő, de benne régi az élet. Szívünk szerint szeretnénk mégis újat kezdeni, mert látjuk a réginek hibáit, sok fonákságát, mindazt, amin jó lenne változtatni. Az új kezdés nemcsak szívünk titkos vágya, hanem Isten akarat is! Isten nem törődik bele egyetlen elrontott emberi sorsba sem. Azért küldte Jézust a világra, hogy őt követve lehessen újat kezdeni! Minden más származásán kevés. Kevés a jó tanács, igyekezet, nevelés, belátás, elszánt akarat. Az ember belső megújulásához Jézusra van szükség. Ő az „új ember kovácsa!” Jézus szeretetében, bocsánatában érzékel el Isten segítsége, amivel valóban újat kezdehetünk.

Bódás János: Minden javunkra van

Újesztendő... nem tudja senki sem,
hogymi vár reá, merre, hova lép.
Az ismeretlenség ködébe rejtve
mi van? Örvény, orom vagy szakadék?

Nincs kiközvezt út, egyenes pálya,
biztos cél felé vezető sínek.
Hogymi holnap titkát is kitalálja,
nem adatott meg senkinek.

Úgy megyünk a jövő felé, akár ha
sötétbe lépnénk... de örvény, verem
felett, - jó tudni – védőn alánk tárja
hűséges karjait a kegyelem.

Öröm, bánat, élet, halál, akármi
jöhet, a szívem mégsem nyugtalan,
tudom: „kik Istent szeretik, azoknak
minden javukra van!”

Jókívánások egész évre

Kívánom, legyen erőd rá, hogy a hajszott hétköznapokon, ha kell, hát megpihenhess.

Kívánom, hogy fölismerd: életed minden akadályát új lehetőségeket rejt, hogy növekedj általa.

Kívánom, hogy az élet apró dolgait fölfedezve, bennük örömet lelhesd.

Kívánok jó barátokat, akik nemcsak sikereid, hanem kudarcaid idején is kitartanak melletted.

Kívánok békeességet neked, hogy az élet viharai között biztonságban lehess.

Kívánom azt a bizonyosságot, hogy van Isten, aki életed minden napján, minden órájában ott lesz melletted.

Ezt kívánom én neked.

Vízkereszt

Vízkereszt ünnepe, más néven háromkirályok ünnep, vagy epifánia január 6-ára esik. Az epifánia a görög epiphanea szóból származik, amelynek jelentése „megjelenés”. Ezen a napon a nyugati egyházakban három eseményt ünnepelnek: a napkeleti bölcsek látogatását a gyermek Jézusnál, Jézus gyermekkorát a Jordán folyóban történt megkeresztelkedéséig, valamint az általa véghezvitt első csodát a kánai menyegzőn.

Vízkereszt ünnepéhez szorosan kapcsolódik a csillag, amely vezette a bölcseket Jézushoz. Kepler már a XVII. században felvetette, hogy a betlehemi csillag a Jupiter és a Szaturnusz bolygók együttállása volt. Számításai szerint Jézus születésekor egy hármas együttállás volt a Halak csillagképben, ami mozgó konstelláció volt, tehát haladt és 2 évig volt látható. Mivel a Jupiter a királyok, a Szaturnusz pedig a zsidók csillaga, a Halak csillagkép pedig a Jupiter saját csillagháza, így a bölcsek ebből egyértelműen következtettek arra, hogy egy nagyon jelentős király született Izraelben. Ennek ismeretében indultak el és találták meg Betlehemben Jézust.

Epifánia ünnepét a IV. században tartották meg először a keresztény egyházak. A nyugati egyházakban karácsony ünnepe december 25-én van, míg az ortodox egyházakban karácsonyt a mai napig január 7-én ünneplik. Ennek oka az, hogy ők a Julianus naptárt használják, amiből ez az eltolódás adódik. Náluk a karácsonyt 40 napos böjti időszak előzi meg. Az ünnep a böjt utolsó napján, január 6-án kezdődik. Régen a ház gazdája kiment reggel az erdőbe és kivágott egy kisebb tölgyfát, ebből lett a karácsonyi

tuskó. A ház padlóját szalmával szórták be, gyertyát gyújtottak és este elégették a karácsonyi tuskót. Ezzel mutatták jelképesen, hogy a házuk kész befogadni, mint az istálló, a megszülető gyermeket. A karácsonyi tuskó azt a fát szimbolizálja, amit a pásztrok vittek a kis Jézusnak, s amellyel József tüzet gyújthatott a hideg barlangistállóban. A karácsonyi tuskó egyben Krisztus keresztfáját is jelképezi. Karácsony hajnalán templomba mennek – ezzel veszi kezdetét a karácsony. Nálunk ez a nap a 12 napos karácsonyi ünnepkör lezárása, és a farsang kezdete.

A bölcsek csillaga látható jelenség volt az égen, de azért több volt ennél: Isten jele is volt. A napkeleti bölcseket nemcsak tudományuk indította útnak, hanem felismerték ezt a jelet. Aztán leborultak és hódoltak a zsidók újszülött királya előtt.

Kroll

Raffay Sándor: Kit és mit keresünk?

A napkeleti bölcsek a kis Jézust akarták meglátni, hogy neki tisztességet tegyenek.

Hát mi kit és mit keresünk ezen a világon? Miért a sok törődés, miért a sok küzdés? Miért a tenger könnyhullatás? Miért a nehéz verejtékezés? Miért a sok civódás? Miért az embertelen hadviselés egymás boldogsága ellen? Mit keresel egy életen át ezen a földön? Krisztust keresed-e, Jézus után vágyakozol-e? Az igazság, a szeretet, a jóság, a boldogítás Urát akarod-e megtalálni a világban, a küszködés mezején, családot körében, vagy a tulajdon lelkedben? Ha nem ez volt eddig az életed célja, fordulj vissza, csatlakozzál te is a napkeleti bölcsek kicsiny csapatához, és térj olyan utakra, amelyeken megleled az élet igazi karácsonyi örömét: rátalálsz a világ Megváltójára.

*** Fekete István: A csillag (részlet) ***

Nem tudom én, mi volt velem ezen a napon. Csak tettem-vettem céltalanul, mintha kerestem volna valamit, vagy valakit; mintha a szoba nem az lett volna, mint máskor, mintha nem találtam volna magamat.

Kiálltam néha a vadászház ajtajába s elnéztem a messze tájat, a havas, erdős hegyoldalakat, a ködös hegyet, aztán újra bementem a szobába, megraktam a tüzet és néztem amíg a tuskó lángra kapott.

Aztán megint csak egyedül lettem, mintha vártam volna valamire vagy el kellett volna mennem valahova.

– *Szenteste gyere be majd, fiam – mondta nagybátyám, de én nem ígértem semmit.*

– *Tavaly is egyedül voltam – mondtam, és ez igaz volt.*

Egyedül voltam, de nem hiányzott senki. Sötétlő alkonyattal gyertyát gyújtottam, eloltottam a lámpát és ünnep lett egyszerre körülöttem. A sötét ablaküvegen fellobbant a kis láng és visszanezett rám, mint az emlékek emlékeztetője, régi karácsonyok messze világossága és élő szemek, amelyek elhunytak azóta.

Akkor békesség lett a szívemben s imádság – most semmi. Csak nyugtalanság és tétova vágy, amelynek nem volt neve.

Kiálltam újra az ajtóba, s az erdőszagú nyers levegő mintha megmosta volna tétova gondolataimat.

– *Haza kell menni! Csütörtök van és délután három óra lehet – gondoltam. - Átvágok az erdőn és még világosan lérek az országútra. Onnét már csak hét kilométer a falu.*

Lázás sietséggel rántottam fel a bekecset, hátizsák, puska, és szinte vidáman csattant a zár, mert mintha a sötétséget és a szorongást zártam volna az alkonyodó szobába.

Aztán neki az erdőnek és a hegyeknek. A völgyben sűrűsödött a köd, de itt fenn még világos és tiszta volt minden. Alkonyodott s én megálltam kicsit szuszogni, mert itt meredek volt a hegy nagyon és már kimelegedtem. Az út egy kanyargós, régi fahordó út volt és pihenés közben arra gondoltam, hogy okosabb lesz egyenest északnak átvágni az erdőn, mert így rám sötétedik. Talán több is volt, mint három óra, amikor elindultam...?

Írányt vettem hát északnak. Jobbra egy elhagyott kőbánya volt, azért még egy kicsit balra húzódtam, miközben megállapítottam, hogy nem lehetett buta ember az, aki először kimondta a közmondást: „Járt utat a járatlanért el ne hagyj!” A fahordó út, ha kanyarog is, mégis biztosan levezet az országútra, én meg itt bolyongok össze-vissza...

– *Valahol itt kell lennie az útnak – gondoltam, de meg is döbbsentem abban a pillanatban, mert enyhe szél mozdult alulról és ritka ködöt hajszolt maga előtt.*

– *Úristen, csak köd ne legyen! - fohászkodtam, de ebben a sötétedő délutánban nem hallgatott rám senki. A köd úszott, mint az igazságtalan ítélet, s én már térdig jártam benne. Aztán derékig, aztán, ahogy mentem a hegyoldalon lefelé, egyszerre elborított mindent. Megálltam.*

– *Arra volt észak... - gondoltam, de már nem voltam biztos benne.*

– *De igen! Arra volt észak és én balra húzódtam a kőbányától...*

A szél egyre terelte a ködöt, ami lucskos páráként tapogatta izzadt nyakamat. De azért mentem. Lassan, az igaz, mert már nem lehetett látni, csak pár lépésre, de tartottam az irányt, amelyet egyre bizonytalanabbnak éreztem. Ki kellett kerülnöm egy-két bokrot, és nem voltam biztos benne, hogy a régi irányra álltam-e vissza...

– *mennyi idő lehet? - gondoltam, csak hogy gondoljak valamire és ne arra, hogy tökéletesen eltévedtem.*

Aztán ritkult a köd, s annyit még láttam, hogy kitértem az öregerdő szélére s megbotlottam egy frissen vágott tuskóban. Ezt a vágást nem ismertem, de ha ismertem volna se veszem semmi hasznát, mert újra vastagon elborított mindent a

köd. De azért lassan és ijedt konoksággal, meg-megbotolva, szinte tapogatva mentem egyre-egyre, míg végül nekimentem a régi szénégető kunyhónak. Körüljártam, kitapogattam a bejárást, az avult, nedves szalmát és inkább lerogytam, mint leültem. Ez egy kicsit megnyugtató, de hamarosan fájni kezdtem.

– Édes Istenem!

Aztán csak ültem, de hogy mennyi ideig – nem tudom. Régi karácsonyesték jutottak eszembe, régi barátok és gyermekkorom egy kályhája, ami mindig meleg volt... Nagyon fáztam!

– Uram Isten! Hát itt pusztulok? Vagy jobb lenne elindulni?

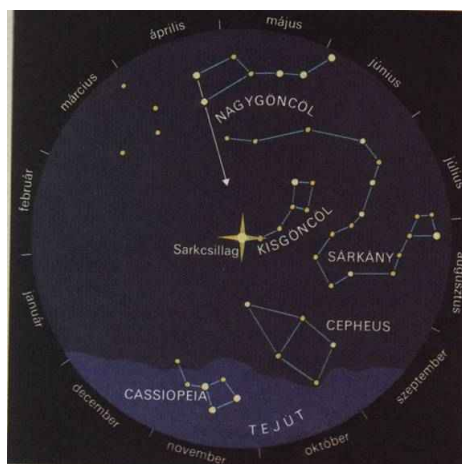
A köd hol ritkult, hol sűrűsödött, de látni nem lehetett semmit.

– A gyertyákat eddig már meggyújtották, a szobában gyantás fenyőszag és a szeretet puha melege...

Az erdőben megzendült a szél s a köd mintha most visszafelé folyt volna le a völgybe. Kimásztam a kunyhóból s a szél mintha vizes lepedőt borított volna a hátamra, de a köd ritkult, és néha mintha az eget is látni lehetett volna.

– Káprázat – gondoltam, de aztán nagyot dobbant a szívem, mert megláttam egy apró csillagot. Aztán még egyet, aztán az egész Göncöl szekeret, s a hátsó tengely végében, magasan – Uramisten! - a sarkcsillag! Észak! Egészen balra kellett fordulnom, mert erre egyenesen belemegyek az elhagyott kőbánya szakadékába.

Végigfutott a hátamon a hideg, de jól megnéztem az irányt, s mentem sietve a csillag irányába, amíg újra el nem borította a köd. De most már nem bántam, mert negyedóra múlva a régi fahordó úton botlottam meg és félóra múlva tapogatózva és meg-megállva bár, de kint voltam az országúton. Most már melegem volt, mert kiléptem, amennyire lehetett, de aztán megálltam és hálás szívvel néztem fel a ködös boltozatra, mert az a gondolat formálódott ki bennem, hogy az emberi élet nyomorúságában, félelmében és sötétségében irányt mutató sok csillag mind-mind ugyanaz a csillag, mint az Idők, Királyok és Pásztorok útmutató betlehemi csillaga.

Csillagtitok

Királyi lelkek vannak még a földön.
Királyi lelkek: mert vágyódnak tudnak és várva várni, hogy a csillag följön...

és hinni hitte: bús nyomorúságból,
halálból, bűnből lesz szabadulás még...
Sötétlő égen egyszer felvilágol,

fel, új irányt mutatva lábaiknak!
...királyi lelkek vannak még a földön,
de kél-e nekik betlehemi csillag?!

Kicsi jászol örök csodát melenget.
Támad-e csillag vonni és vezetni
sok vágyban égő, bús királyi lelket?

Valaha régen, szentséges nagy éjen
az a csillag...talán egy sötét szív volt...
megfürdött boldog betlehemi fényben...

Áttüzesedett...lángkévék sugára
tört ki belőle...s fölívelt az égre,
világot vetni keresők útára!

...Szeretnék én is Betlehembe menni,
találni, venni...égni, felragyogni,
sötétlő égen olyan csillag lenni!

Érintésére híradó sugárnak,
hogy indulnának! Hányan, mindenünnen!
...hiszen sokan csak a csillagra várnak.

Kazuális krónika

2009. október – november

Keresztelés:

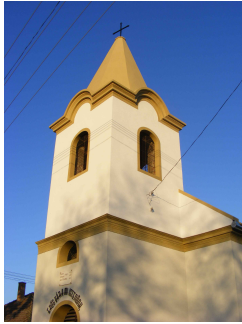
Zsédely Botond – Bodonhely

Temetés:

Pirka István – Mórchida

Gyülekezeti krónika

Bodonyhely

Bodonyhelyen befejeződtek a szeptemberben elkezdődött felújítási munkálatok a templom tornyán. Kijavították és megerősítették a vakolatot, kiépítették a villámhárító rendszert és új színt kapott a toronysisak és rajta a kereszt, és maga a torony is.

Mórichida

Mórichidán elkészült a gyülekezeti terem burkolása – új járólapp került az elhasználódott padló helyére. A parókia udvarán pedig elkészült a kocsibejáró térkövezése.

Isten áldása legyen a felújításokon!

Mérges

November 11-én Mérgesben tartotta a Győr-Mosoni Egyházmegye a lelkészgyűlést. Ezen az alkalmon 12 lelkész vett részt, valamint az egyházmegye pénztárosa és másodfelügyelője. A nyitó úrvacsorai istentiszteleten Kiss Miklós esperes úr prédikált a napi igé alapján. A gyűlésen Koháry Ferenc lébényi lelkész tartott előadást „A Krisztusban hívők közössége” címmel, majd a soron következő vasárnap homiletikai előkészítőjét terjesztette elő Farkas Ervin bezi lelkész. A gyülekezet a lelkészeket süteménnyel és vadpörköltös ebéddel látta vendégül. Ezúton is szeretnék köszönetet mondani mindenkinek a segítségért!

Adománygyűjtés a Szeretothon javára

Ebben az esztendőben is karácsony előtt a győri és börcsi Szeretotház idős lakói számára szeretnénk egy kis adománnyal kedveskedni. Egyrészt házi készítésű süteményt, illetve hozzávalókat (liszt, cukor, olaj), másrészt terményt (zöldség, gyümölcs, dió és mák, lekvár, méz stb.) vinnénk az ünnepekre.

Ebben az évben a bodonyhelyi, mérgesi, rábaszentmihályi és rábacsécsényi gyülekezetben tartjuk a gyűjtést. Az adományokat Bodonyhelyen Kiss Sándorhoz, Rábaszentmihályon Kovács Sándorhoz, Mérgesben pedig Pintér Sándorhoz lehet elvinni. Az adományokat december 22-én, kedd délután szállítjuk be a Szeretotházba.

Az adományokat előre is nagy szeretettel köszönjük!

Ünnepi istentiszteleti rend

	<u>Bodonyhely</u>	<u>Mérges</u>	<u>Mórichida</u>
december 24. szenteste a gyermekek műsorával:	délután ½ 5	délután ½ 4	este 6
december 25. ünnepi istentisztelet úrvacsorával:	½ 9	½ 10	11
december 26. ünnepi istentisztelet	½ 9	½ 10	11
december 31. óév este	délután ½ 5	délután ½ 4	este 6
január 1. újév napja	½ 9	½ 10	11
január 3. vízkereszt vasárnapja	½ 9	½ 10	11